

Zdravím Tě srdečně Šrámkův Písku,

a vítám konečně v tradičním termínu, navíc bez nežádoucích omezení. Následující víkend nám napoví, zda po krk jsme již v nových časech, nebo se vracíme k těm starým. Programové menu je namícháno pestře, a já jen doufám, že nikdo nezůstane neukojen. Jest tady opět bakchanálií čas, a celá naše redakce se těší na setkávání s vámi. Neváhejte nám tedy psát, výtrisky našich kreativit komentovat, či jinak s námi komunikovat. Pojdme se radovat spolu. Ze společného vychutnávání divadla i všech báječných valérů píseckého génia loci. Thespiis již káru svou zdárně provedl státní technickou kontrolou, a divadelní sály intenzivně prahnou po lačném polykání svého publika. Vše připraveno je vám sloužit. A když budete velmi pozorní, možná koutkem oka zavadíte i o Thálii, divadelní múzu. Věštím vám příjemnou koupel v pění festivalových dní, a převážně půvabné zážitky. A mezi tím vším divadlením nezapomínejte na sport. Třeba lední hokej. Naši borci totiž budou během Písku bojovat o úspěch na mistrovství světa. Radost až na kost všem. Divadlům, herectvu, oponám, divákům, hokejkám i pukům. Zlatý Písek přeji všem!

KlariN

(Máme také facebook **sramkuvpisek**, blog **blog.sramkuvpisek.cz** a instagram **piseckypsanec**. Budeme šťastni, když si něco přečtete, shlédnete nebo poslechnete. A budeme v sedmém nebi, když k tomu něco napíšete nebo natočíte. Kontakty najdete dole, a také nás téměř všude a téměř vždy potkáte.)

Odo

Co přijde již dnes, v pátek:

Po oficiálním začátku nás divadelní triky okamžitě přesunou do česko-německého pohraničí, na hřbitov u zapadlé pohraniční vesničky. Lidé z Ašské skupiny **Babodrama** provedou **Entschuldigung**. Kabaret s živým rockovým triem by měl začít cvičením dobrovolných hasiček, nejen z tohoto důvodu tedy šestou večerní hodinu nezmeškejme.

Kousek rozhovoru s Annou Pokornou (pokračování na Šrámkově blogu):

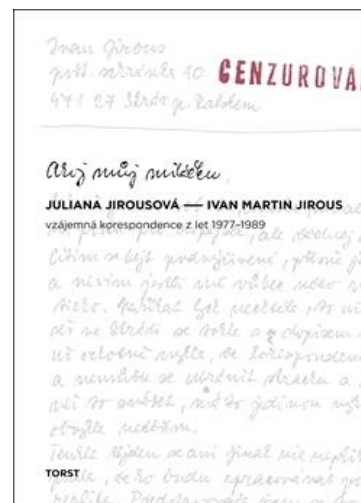
Kde jste narazili na původní text Barbory Vlnasové, podle kterého jste inscenaci vytvořili?

Texty Barbory Vlnasové Vaculové se nám líbí už dlouhou dobu. Hrozně nás (mě a členy souboru Babodrama) baví, jakým způsobem zpracovává česko-německou historii (jakými okny se na ni dívá), konkrétní (i když fiktivní) příběhy na konkrétních (i když fiktivních) místech. Děj, který se původně jmenuje Zazděná, se odehrává na hřbitově u zapadlé vesničky u česko-německé hranice. Přesně takový hřbitov s „čárou“ a bunkry v jeho blízkosti máme v zaniklé obci Újezd, která patří ke Krásné – vzdálené od Aše asi tři kilometry.

A v 19 h odstartuje událost, která se bude prolínat celým festivalovým víkendem: **Ahoj můj miláčku** od českořebovského **TRIARIA**. S dopisy Martina a Juliany Jirousových se přibližně na deset minut setkají vždy 2 herci (pokaždé stejní) a 2 diváci (pokaždé jiní). Kdo z nás diváků začne? Kdo bude dnes, kdo zítra, kdo v neděli?

Poslední odpověď z rozhovoru s Josefem Janem Kopeckým (předchozí odpovědi rovněž na našem blogu):

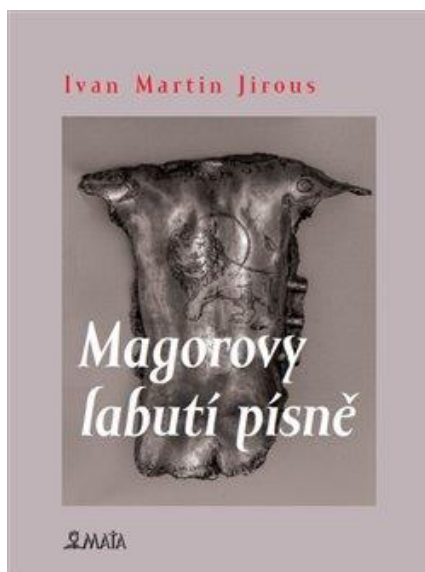
S každým představením se snažíme vejít (včetně příchodu a odchodu diváckého páru) do 15 minut, přesto hrajeme pouze 3x za hodinu. Poslední čtvrt hodinku si necháváme pro sebe. Na oddych, uvolnění se, občerstvení. Po prvním zážitku, kdy jsme jeli 4 a půl hodiny úplně v kuse, jsme potom: dva dny nemohli chodit, nevěděli u 5. představení, jestli jsme tuhle repliku už neřekli, propadali stavům deprese, málem se počurali – a vůbec zjistili, že hodiny a hodiny v kuse to prostě nejde.

Souběžně či poté se většina z nás přesune do Sladovny na výstavu **Jan A jaK dál**. A v noci od 21:30 se bude v Divadle Pod čarou poprvé zaníceně debatovat o viděném, slyšeném, prožitém a žitém.

Z téhle noci mě nezachrání
ani kohoutí kokrhání
Modré krajiny tetování
rozezněly se ostrým tónem
Šustí pytlíky s acetonem
mlaskají pederastů ústa
Venku za mříží tma je hustá

(celý víkend se budeme setkávat
s Magorovými texty, nebylo tedy
možné odpustit si tuto labutí introdukci;
zároveň je ovšem tento rok jubilejním
rokem Fráni Šrámka, vpravo proto
otiskujeme jednu z mistrových kreací;
kež nás velikáni Písku i Prostředního
Vydří provází celý víkend)

Dvě stě malých cigaret
na tu bolest prasklo.
Pramen rudý zvolna přetek,
pak to zase splasklo.

Vzteklý vítr cestou přehnal
baladické smetí,
štípl v očích, osud žehnal
směšné síle dětí.

Snad nám trochu vlasy vlály
divadelní hrůzou.
Stará vojna... Dál jsme táhli
s prostřelenou blůzou.

Pachatelé (ode)Psance

Milí čtenáři, letos se Vás na cestě experimentujícím divadelním víkendem pokusí provázet tyto bytosti:

Terezie Holubová

po loňském Písku již protřelá divadelními zločinkyně, která se nebojí ani přímého útoku / v tomhle oboru se už pár let pohybuje a pozor!, je zaměřená i na děti / normálně se ve velkých skupinách nebude moc projevovat a pokud po vás hodí zabijácký pohled, je to dost možná proto, že vás pořádně nevidí / právě dokončuje první ročník JAMU a (stále) to pořádně slaví / do Písku přijela hlavně kvůli dalším zkušenostem s nevypočitatelnými podniky a událostmi / cena: nevyčíslitelná

Petr KlariN Klár

krycí jméno: KlaroCh / postrach prérií, periférií i jevišť, (ne)pravidelný dramaturg, sporadický režisér, líný publicista, utajený romantik, béčkový textař a rtuťovitý zlobil / příznivec kamenné estetiky, coming of age tematiky, divadelní autenticity a špíny / milec Twin Peaks, Stranger Things, Buffy, přemožitelky upírů, kvalitní literatury a umělecké tvorby Lucie Němečkové a Vladimíra Hulce / tělem, srdcem i duší: teatropunker!

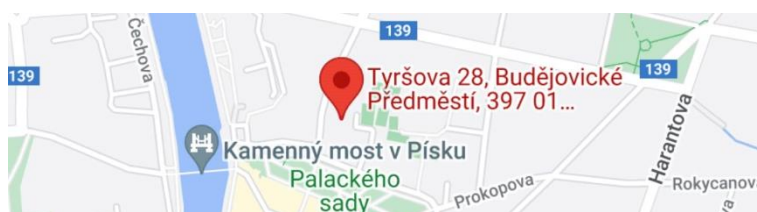
Petr Odo Macháček,

drze nezatajované jméno: Odo / mezi divadelní galerkou Methuzalem / nebezpečný šťoural pod různými slupkami / při setkání s ním pozor na zabloudění / tupý při rozklíčování zápletek a fabulí, zaručeně nikdy neuhádne vraha / naopak přecitlivělý na takové ty estetické jemnosti / nenechá se opít rohlíkem, ale kořalkou ano / velmi pravidelný režisér, dramatik a šéfuřdržbář v jednom kamenném divadle

Kde se letos hraje

Podobně jako vloni se letos hraje převážně na této malé mapičce: vyznačen je centrální bod – Divadlo Pod čarou, ve stejném bloku budov – v Palackého sadech – je Šrámkovo divadlo.

Dobré sobotní dopoledne Šrámkův Písku,

doufám že přežil jsi noc úvodní, a hotov jsi k dalším radovánkám. A že nás jich dnes čeká mnoho. Nad řekou rozklene se po včerejším lijáku duha, a v divadelních sálech zavládne divokost sdělení i nejrůznějších forem. Čeká nás přívál vjemů i vášně v diskusích. Nezapomeň však ani na kvalitní stravu a pitný režim, neb nikoli jen rozpravami a podíváním je divák živ. Nenech si zkazit svou dobrou náladu případnými bloudy, či jinými otravníky. Bav se skvostně a naplno žij, protože právě to je důvod našeho zdejšího spočívání. Ať je radost v Tobě dnes setrvalým hostem. Umění zdar, divadlu zvláště! (KlariN)

Ztraceno v Sudetech?

Mladý ašský divadelní soubor Babodrama se vydal nelehkou cestou otevírání starých ran, a ke svému nezpochybnitelně respektu hodnému záměru si vyvolil dramatickou předlohu Barbory Vlnasové **Zazděná/Mauerschau**. Drama žánrově oscilující mezi dějinnou freskou a kabaretem poskytuje mnoho výživných podnětů pro tvůrčí imaginaci a zároveň představuje ideální výchozí bod pro rozjímání nad nejednoznačností moderních středoevropských dějin. Od původní idey je ovšem k úspěšnému divadelnímu artefaktu poměrně daleko a bez komplexní dramaturgické analýzy a empatického, leč zároveň pevného režijního vedení se zde vskutku obejít nelze. Mladistvá, upřímně vroucí

energie zúčastněných aktérů bohužel bolestně naráží na jejich hereckou nezkušenost, nepřehledně realizované dramatické situace, a vágně vystavěnou kabaretní linku, která nezvládá představení vtisknout vnitřní řád a pokoj. Inscenaci tak postupně ovládá překotná mluva, a scénický chaos. Velmi dobře naopak působí živá kapela, jejíž vstupy nenásilně gradují hypnotickou atmosféru, a neokázale interpretované písně, jež mají zjevný emocionální přesah, aniž by jen na vteřinu zavanuly muzikálovou šmírou. Sympatií tedy rozhodně nejsem prost. Cíl je sice ještě na míle daleko, leč stezka vyvolená, na věci mnohé vábí. Našlapujte opatrně, a nebojte se pádů. (KlariN)

Pro mě tomu chyběla dostatečná divadelní struktura – vybudování nebo alespoň naznačení situací a vztahů, rytmizace apod. Připadalo mi, že důraz je na výpověď, ne až tak na divadlo či divadelnost. Což třeba mnohým divákům nevádí a je to spíš můj problém, jen mě to prostě jako divadelního diváka příliš nevtáhlo. (Odo)

Kotelna s poměrně jemným předivem pavučin

„Ahoj můj miláčku“ – uvítání u mříže na schodech do kotelny Divadla Pod čarou. Celkem srdečné, ale zároveň trochu autoritativní uvítání (které ze strany herečky naznačuje: „vím, co dělám“). Cítil jsem se jako miláček, zároveň jsem cítil určitý odstup. Věřím, že cílený, dobře adjustovaný divadelní odstup. Je příjemný nebo nepříjemný? Korektní nebo nadbytečný?

Poté přednášení intimních dopisů. Dokonalý divadelní přednes, dokonalá divadelní stylizace. Přemítám, jestli mi nevádí, že vše není intimnější – když už se všichni vzájemně dotýkáme – jestli mi nevádí, že herci nejsou o něco civilnější a niternější. Ale zase: nebyla by větší civilnost a intimnost už na škodu, nebyla by příliš invazivní, protivná? Tuto otázku neumím rozhodnout, tak ji jen nadhazuji. A vlastně celkem věřím tvůrcům, že zvolili správnou míru.

Celou dobu jsem hleděl na nesmírně propracovanou sklepní pavučinu upředenu velmi trojrozměrně a komplexně, zdánlivě bez jednotné struktury. Při vnímání textu se mi postupně začínalo podobným způsobem zhmotňovat předivo vztahu dvou „miláčků“ a předivo jejich vztahů vůči ostatním lidem a ostatnímu světu.

No, a na další otázku znám odpověď docela dobře. Byl jsem připravený divák, takže jsem věděl, že mi herečka a herec budou říkat texty z dopisů Juliany a Martina Jirousových. Je ale důležité to vědět? Myslím, že to důležité není, myslím, že texty i herci komunikují univerzálně – není zásadní, že právě tyto konkrétní dopisy si napsali právě konkrétní osobnosti s konkrétními osudy. Myslím, že vše je možné vztáhnout na jakýkoli upřímný život. (Odo)

Ahoj můj miláčku překvapí diváka především svou interaktivní, intimní formou. Herci hrají v těsné blízkosti jen pro dva diváky. Ocítla jsem se mírně v rozpacích z něžných doteků mezi hercem a mnou – divákem, ač zdůrazňuji, že nebyly nikterak násilné, zachovávaly meze slušnosti a byly spíše letmé, minimální. Přesto si osobně dovedu přestavit větší komfort. Ráda bych si nejprve postavy a herce prohlédla s nějakým odstupem, a s postupným naladěním, kterým by se mohl přirozeně bořit distanc mezi herci a diváky. Poté by si možná herci díky pomalému naladěním se všech zúčastněných mohli občas dovolit více prohloubit blízkost. (Terezie)

Zachyceno při debatě o viděném:

Divák č. 1: Líbila se mi kapela, i když písně mohly být žánrově nápaditější. Děkuji souboru, že přinesl toto téma.

Divák č. 2: Je důležité, aby i mladí lidé zpracovávali témata, která nezažili. Takhle se může předávat téma nebo zkušenost z generace na generaci. Tento soubor se do toho pustil a to oceňuji.

Zoja M.: Oceňuji radost, kterou jste vnesli do práce na tak těžkém tématu. Líbila se mi jistá nejednoznačnost, nedoslovenost, téma jste nezjednodušovali. Ze začátku mi přišlo, že jste byli nervózní, a proto jste možná zbytečně drmolili a špatně vyslovovali. V divácích zůstává otázka: Jak to tedy všechno bylo?

Tomáš Ž.: Bylo zajímavé sledovat, že jste se zkusili naladit na určité bolavé místo paměti národa.

Formě, která spojovala jednotlivé epizody, jsem nerozuměl (kabaret na mě působil triviálně).

Představení mohlo být obohacené o individuální příběhy vašich předků z pohraničí.

Herečka souboru: Téma jsem původně znala jen z hodin dějepisu a nic mi neříkalo. Díky tomuto textu jsem se o tématu pobavila s babičkou, která mi zprostředkovala svou zkušenost. Díky babičce jsem pochopila hloubku textu a téma se pro mě stalo osobním. (zapsala Terezie)

Televize – instituce – rytmus dní

V sobotu bude od 10 h provedena inscenace **Budiž pestr!** Rozhovor s Janem Gérykem o jejím kontextu:

Jak vzniklo slovo pestr?

„Pestr“ je slovo „pestrý“ zkrácené tak, aby se to rýmovalo se Silvestr. Zpopularizováno názvem hlavního silvestrovského pořadu Československé televize v roce 1972 „Silvestr, budiž pestr“.

Co znamená BH feat?

BH feat. Uhřík – V několika mých prvních hrách se vždy objevovala nějaká postava, která byla členem fiktivního novojičínského divadélka Uhřík, které tím pádem bylo moderně řečeno tzv. na „featu“ (ve spolupráci, jako host). I když už to neplatí, resp. o postavách to napřímo nevíme, Uhřík zůstal. No a začátek názvu se mění vždy podle toho, kdo reálně hraje: když jsem hrál sám, bylo to HG, když s vícero novojičíňáky, bylo to NJ, a teď s Bárou je to BH, což může být Barbora Hubáčková nebo taky Bára a Honza.

Pamatujete se osobně na silvestry nebo jiné rodinné události s televizí?

Já jsem byl poměrně televizní dítě, takže spoustu pohodových rodinných vzpomínek mám spojených právě se společným díváním se, včetně toho silvestrového, na televizi (a to v pravém slova smyslu, nikoli na „filmy“, ale prostě na „televizní program“). Drží se mě to doteď, mám rád i televizi jako instituci, zajišťuje pravidelný rytmus.

Jak se vám hraje, když každý z vás je, myslím, úplně jinak herecky založený – jeden spíš na verbálno, druhá spíš na fyzično (nemýlím-li se)?

Tohle je naše první společná hra, kterou budeme v Písku hrát teprve podruhé a která ani nevyžadovala mnoho zkoušení, takže

zatím je těžko odpovědět. Ale jak si rozumíme mimo jeviště, tak moc cvičit nemusíme a vlastně ani kdovíjak „hrát“ a nějak to jde samo. (ptal se Odo)

Pod hlohem odváděli mne
když jste mizely v bráně
Františka ještě mávala mi
teď už jsme zase s Bohem sami

(Vzhledem ke dvojnásobnému výročí
mistra Šrámka a tematické souvislosti
s inscenací **Ahoj můj miláčku** jsme do
(ode)psance nemohli nevložit další
z *Magorových labutích písní*.)

Kromě tohoto tištěného (ode)psance
píšeme také na tyto adresy:

blog.sramkuvpisek.cz

www.facebook.com/sramkuvpisek

Ahoj v sobotu v podvečer, příteli Šrámkův Písku,

již lačně vysosány plody rána? A jsi radosti setkávání pln? Dala se do pohybu houpaček už lana, a opar vstává z říčních vln? Hodně přátel, málo mrožů, co kalí Tvoje záměry, Ti hombre milý do soumraku přeji, a vzrušující poměry. Necht' láska spolu s fantazií, dnes v ideál se promísí, averze zmáčená od pomyjí, hned zítra podá demisi!

Krásu nesmírnou všem!

(KlariN)

Šíleně krátká prostá existence

Budiž Pestr. Aktér (mluvící aktér) Jan Géryk mi při předchozím rozhovoru pro (ode)psanec vysvětlil, že „pestr“ je odvozenina od slova „pestrý“; posléze jsem pochopil, že je to vlastně mluvnický správný tvar (možná s drobnou básnickou licencí). Údajně byl v roce 1972 dokonce použit v České televizi – údajně ve spojení „Silvestr, budiž pestr“. Aktérka (nemluvící aktérka) mi nevysvětlila nic; což je s ohledem na její nemluvení v řádu věcí.

Mistrně jednoduchá anekdota, dosti mistrně provedená. Přitom mistrně nekřečovitě. Muž mluví a snaží se být konstruktivní, Žena nemluví a o nic se nesnaží. Postupně se poněkud zručně omotává balicí fólií. Z jejího nejednání pro mě vysvítá, že Mužovo počínání nijak neoceňuje, a zároveň ho asi nijak neodsuzuje, není na něj nijak naštvaná.

Pokud jde o v prvním plánu komunikovaný význam anekdoty („co to jako říká“, „o čem to jako je“): vůbec se mě nedotkl. A jsem tomu moc rád: ani v nejmenším mě vůbec nenaštvala jednoduchá satira; když je v divadle řeč o televizní zábavě, je asi nevyhnutelné, že výsledkem je zase (pseudo)televizní zábava. Ale když se dokonale hraje (jedná, ...) a když se na nic netlačí, významy ustoupí krásně stranou, někam vytékají. Díky tomu jsem si pak užíval čirou existenci herců, bavil jsem se jejich zábavou, jejich sebeironickým rochněním v jevištním fluidu. V důsledku toho například Žena otočí (skoro) vždycky ve správný okamžik hlavu směrem k Muži, v důsledku toho Muž (skoro) vždycky správně načasuje své rádoby optimistické výzvy směrem k Ženě.

Co druhý plán? Že by jemná (nebo i trochu brutální) studie vztahové deprese? Asi ano. Ale i pro druhý plán u mě platí: nenucené, fyzicky přítomné jednání Ženy i Muže mi přebilo jakékoli významy. Možná se mi plněji vyjeví až postupně. Tak to mám rád – proč bych měl přemýšlet o významech, když si právě užívám přítomnost herců / přítomnost s herci.

A teď co mi chybělo: Raději bych se déle díval na Ženu. Hrozně brzo se mi začala balit do igelitu, v důsledku toho hrozně rychle odeplývalo její klidné, depresivně či kompresivně usebrané fyzické; nepíšu to jen ze sobeckých důvodů diváka obdivujícího čirou existenci na jevišti (na posteli/praktikáblu). Píšu to i s ohledem na herecký prostor Muže: myslím, že kdyby se mohl po delší dobu o plné fyzické vycházející z Ženy opřít, jeho mluvení do zdi by vyznělo ještě zdovitěji. No, a vlastně bych i raději déle poslouchal mužovy snahy a sledoval vývoj drobných změn jeho entusiasmu.

Budiž jednoduchá existence, budiž nepestr.

(Odo)

Venkovské drama žije?

Štramberští Susedi se sice na první pohled tváří coby pouhá formalistní hříčka, ve skutečnosti se však jedná o scénickou miniaturu, která ideově vychází z letitých tradic. Z hlediska formy se jedná o komunitní divadlo, akcentující zvuk, mimiku, repetice a výrazný gestus na úkor tradiční dialogické struktury, obsah se pak evidentně nese na vlnách odkazu divadelní tvorby J. A. Pitínského, Martina Františáka a dalších soudobých jevištních resuscitátorů vesnice coby odvěkého semeníště dramatického potenciálu. Výchozí situace je čistá, precizně připravená pro vstup zdroje konfliktu. Prvotní idyla postupně vystrkuje zubiska nedůvěry ke zjevnější se cizince, a následnou snahu o její asimilaci. Sehraný soubor si je dobře vědom vlastních limitů a tak se pevný tvar nesnaží tříštit zbytnými sóly. Nehraje se tragédie, ani fraška, ale dobře odpozorovaný, a adekvátními výrazovými prostředky účelně umělecky traktovaný model. U rukou židle, ne v zádech vidle. Je to málo? Nemyslím si, a rozradostněn jsem.

(KlariN)

Ve znamení lachtana: rozhovor s brněnským Mámením!

příběh, o kterém ví, že jej někdo napsal a teď ho jen přehrává, ale aby měl pocit, že je toho součástí a na chvíli se od té reality odlepil. I když to třeba napoprvé nesepe dohromady, brzy se z toho vykrystalizuje něco, co z té hlavy už nezmizí.

Kdo je vaše cílová divácká skupina?

Lidé, kteří chtějí být šťastní.

Jaký je Váš vztah ke Šrámkovu Písku, a kde jsou pro vás konkrétně hranice divadelního experimentu?

Popravdě je to naše úplně první zkušenost s Pískem, ale zato velká a důležitá. Záleží nám na tom, že můžeme vystoupit z komfortní zóny a zahrát i pro úplně nové publikum. Hranice divadelního experimentu zatím nemáme. Rádi skočíme tam, kam můžeme, protože to je vždy skvělá příležitost.

Šála nebo pléd? A proč?

Šála: IIII

Pléd: II

Pončo: I

Štuclík: I

Za láskou skrývá se i srdce psí!

Dostal jsem ránu, na konci rána, a již nejsem prost toho, co původně jsem hledal. Experiment Psí brněnského Mámení se sice původně tematicky odrazil od Bulgakovova Psího srdce, mnohem podstatnější však je, kam došel. Klasická literatura byla přetavena v hluboce osobní výpověď, která pregnantně reaguje na aktuální světa stav. Čert vezmi stereotypní choreografie, na nichž zcela jistě dá se pracovat, aby naprosto pozbyly nežádoucího oděru pohybových rutin, podstatná je vespolečná energie navzájem si skvostně naslouchajících individualit, i nenásilná jevištní argumentace jejich vlastních stanovisek. Divadlo apelu, vtahující atmosféry i kreativně formulovaného smyslu pro humor. Téma jako středobod divadelního světa. Psí vojáci nenásilně spojují generace aktérů, i jejich pedagogů. Našel jsem krásu, jež zdrojem štěstí se stala. I šmrncovní svůdnost dorazila, a s ní i o společnost strach. Nikoli moralita, ale výzva k zamyšlení, definovaná atraktivně, leč bez povrchních fanglů. Po ničem víc teď netoužím. Intenzivní nádhra!

(KlariN)

Zde je Magorovo:

Zlíbilo se Bohu
nechat vyrůst hlohům
zlíbilo se Julianě
ve váze se dívat na ně
a já až se ven dostanu
zlíbám Julianu

Můj milý Šrámkův Písku,

půvabnou neděli Ti přeji, byť na tváři mám hnusný šrám. Vyryla jej tam hnáta bytosti, jež zničila mi harddisk, na němž bylo kompletní druhé číslo tohoto zpravodaje. Jistě, dá se zakopnout o napájecí kabel, leč shodit někomu pracovní nástroj, a s ním i práci několika dní a pak se ani nepřiznat a neomluvit, je činem, jenž tolerovat nehodlám. Díky Ti člověče za můj vlastní stres, i ztrátu drahocenných chvil, kdy mohl jsem vychutnávat slavnost milovanou. Ty, jenž zničil jsi, na čem jsem pracoval, s omluvou ještě pořád ozvat můžeš se... Leč dosti hořkosti prolévané nad věcmi pomíjivými. Teď finále jest čas, a já Tě, Písku volám k rozkoši. Tak uživej si času, jehož už příliš nezbyvá. A nashle brzy zas! (KlariN)

Toto je dobrý stůl

Tato definiční replika se mi zdála při představení Muž z Osla jako zásadní.

To divadlo a příbuzné činnosti jsou celkem překerní činnost. Někdy zničehonic funguje, jindy zničehonic moc ne. Nevím. Kdo může vědět? Podezřívám rytmus. Rytmus, který se nějak zhruba po deseti minutách trochu rozklížil. Myslím, že do určité míry i předtím, než zřejmě nastala technická chyba s reproduktorem účastníka kruhu Puka.

Muž z Osla jsem viděl před několika týdny v Turnově. Hráli stejní lidé, v přibližně stejném divadelním prostoru, s přibližně stejným počtem

diváků, a zapsal jsem si zhruba toto (ono to platí i pro Písecké představení, ale před těmi několika týdny vše krásně fungovalo – ať už je to v rytmu nebo v něčem jiném):

No tyjo! D.R.E.D. se pořád posouvá (nebo tam už nějakou dobu spočívá?... no, myslím, že se spíš pořád ještě posouvá) směrem ke klidné neokázale kontemplativní, soustředěné existenci lidí v prostoru; a v rytmu. Odvždycky mě jejich věci hrozně zajímaly, ale ta neokázalost a klid, to je teď novinka (nebo mi to aspoň nějak víc vystupuje před nějaké pozadí). Vypadá to prostě, a je to prosté, ale kdo jiný to takhle prostě umí? Asi jen ten, kdo to dělá tak dlouho jako D.R.E.D. Přitom je pořád kam jít dál. Biblické citáty a odkazy vězí v textu čím dál organičtěji. Je to jako plutí nějakým praocéánem, nebo aspoň prarybníkem. Nebo aspoň sledování toho plutí. Je to skvěle abstraktní, v takových těch nejzásadnějších smyslech slova „abstrakce“.. (Odo)

A kýbl bublin sem!

Název lakonický, kreativita ikonická. Středoevropský soubor tvořivých rozmařilců konečně servíruje pokračování své Bublinové tetralogie, Odbornou porotu střídá 2. díl a já se blahem tetelím. Inscenace je totiž vlhým jetelem pro můj lačný břich. Humor, intelektuální hloubka atakující Mariánský příkop, a krevety v podobě graciézní jevištní existence tria nadšeně preformujících, a jazyk jak podkovy ohýbajících krasavic. Ani pánové zde nehrají na druhé fujary. Jsou démoničtí, múzičtí i erotičtí. Vskutku mořské plody! Argó by zaplakalo, a rázem skasalo své plachty. Na výsost funkční crossover Joyce a Homéra je i přes svůj minimalismus a home made estetiku vtahující scénickou básní, vyvělou z nevšední imaginace páně Linhart a jeho nejbližších. Jevištní Leviathan vypouští z nozder svých kultovní songy monstrózního folkového dua Syréní, a i Nedvěd František z nebeské báně dojetím pláče. Včerejší publikum možná pomaleji tálo, leč o to zuřivěji si bude během týdne v Plačkách a Odysseovi listovat. A snad i se mnou se, až přijdou správné vlny, na jejich palubu zas znovu nalodí. Skvělé divadlo se totiž nedá Ojebad. Tak ahoj brzy! (KlariN)

Zde je Magorovo:

Na chvíli vítr co vane kam chce ztich
skrytý je Bůh jenž čeká v hostiích
ještě ne krev v kalichu bílé víno
k oltáři letí prostáček Kupertino

Đábel, Joyce a rock-and-roll: rozhovor s Ojebad aneb rozhovor se nedá ojebad:

Jaká je budoucnost Bublinové tetralogie?

Podle mých skromných výpočtů bychom měli být momentálně v polovině. Pokud budeme v příštích letech zdraví a plní tvůrčí energie, mohli bychom se dostat do třetího joycovského cyklu, kterým je "Věk lidí". Inscenace Tam, kde rostou kokedamy, by měla být vystavěna na nejpodstatnější (a skoro zapomenuté) dějnotvorné události v našich končinách minulého století. Pak už nám zbude než doufat, že se nám podaří dokončit *ricorso* celé tetralogie, které má pracovní název Ojebad Spectabilis.

Inscenace 2. díl vychází z uměleckého odkazu J. Joyce. Jaký je vztah vašeho tělesa k literátovi, a kolik z vás přečetlo jeho Odyssea kompletního?

Úspěšnost četby Odyssea byla mezi jednotlivými členy souboru úspěšnější, než by se mohlo na první pohled zdát. Někteří jsme se dostali i do konce. Horší je to s *Finnegans Wake*, Joycovým obávaným překladatelem vraždícím veledílem. Tam jsme zavčas usoudili, že máme povinnosti ke svým rodinám, četbu ve většině vzdali a zbaběle se spokojili se studii těch bláznivých odborníků, kteří v knize zůstali zakletí. Ono to ostatně nelze dočíst do konce, protože to kniha ani neumožňuje.

Milujete lektorské úvody a proč?

Nesmírně. Předně proto, že nás i vás dělají moudřejšími a jsou divadelním naplněním Lennonova *Imagine*.

Bojíte se nemilosrdného rozboru některého z přítomných odborníků? A proč zrovna Vladimíra Hulce?

Po úspěchu prvního dílu Bublinové tetralogie, kterým byla inscenace Odborná porota, už se nebojíme žádného hodnocení, dokonce ani toho od Vladimíra Hulce. Víme totiž, že cokoli, co děláme, udělala by Nina Vangeli lépe než my. To vědomí z nás dělá nedotknutelné zbabělce.

Nechtěla by kapela Syréni sesadit z kulturního trůnu některé ze zavedených jmen? Co třeba Slzu nebo Miraj?

Kapela Siréni je po odehrání 2. dílu zaplavena nabídkami na vystoupení na oslavách, svatbách a firemních večírcích. Až vlna opadne, přijdou studiové nahrávky s těmi nejvyššími ambicemi – Slza, Mirai a Pokáč by se určitě měli mít na pozoru.

Šrámek, Jirous nebo bratři Štaidlové a proč?

Dovolím si odpovědět citátem našeho favorita, stačí uhodnout, o koho jde: „Ty čuráku, já ti tak rozbiju hubu.“

Fandíte víc divadlu nebo sportu?

To je věčné nevyřešené dilema uvnitř souboru. Odpověď snad jednou nalezneme v dlouho zamýšlené a plánované Skotské hře, kde bude třeba zřezovat obojí dohromady. To, že si dovolují česká divadla dělat cokoli skotského bez přítomnosti fotbalu, považujeme za kulturní i diplomatický zločin.

Jak probíhala jazyková příprava zúčastněných hereček?

Joycův Portrét umělce jako mladého muže a Mrštíkův rok na vsi. Tabák nepočítám. (ptal se KlariN)

Au dyk nezhýbám

LÁHOR/Soundsystem: Před sebou utečeš aneb Nehodící se škrtněte!

Představení navazující na nejlepší láhorovské tradice. Jasný, dobově atraktivní základní motiv, skvělí civilně jednající „civilně stylizovaní“ improvizátoři, kteří jsou na sebe krásně na mnoha úrovních napojeni. Divadelní lahůdka. Včetně zajímavého nápadu s dílčí zápletkou naznačenou v nadpisu tohoto článku (kdo viděl a slyšel, rozumí...).

Tedy se ale chci zamyslet nad jiným aspektem, který se týká několika letošních píseckých inscenací, a obecně „veselého“ či postaru řečeno komediálně laděného divadla – ať už improvizovaného nebo nikoli. Tak tedy: přesto, že jsme se já i ostatní diváci po celé představení nevázaně smáli, zároveň jsem (alespoň tedy já) vše prožíval velmi vážně s Martou a Kamilou, i s Petrem, a upřímně, bolestně jsem s nimi soucítit. „Aj, chtěli dělat skvělé věci pro lidi, a ono se jim to hatí...“ Řekl bych tedy: provedení s neustálou legrací, motivy smrtelně vážné. Smích a mráz na zádech. To, co tady píšu, je banální věky známá divadelní pravda, ale myslím, že je dobré občas tento princip připomenout, protože se na něj v případě mnohých jiných děl mnohých jiných tvůrců často pozapomíná. (Jinak nic proti záměrně bohapusté legraci.)

Podobné pocity jsem dnes měl minimálně i při sledování Experimentu psí, Budiž pestr, Susedů. Je krásné, kolik lidí tady v Písku zdařile pracuje s tímto „existenciálně rozepjatým“ pojetím komedie. (Odo)

Dohráli jsme, můj Šrámkův Písku,

v podstatě již dokonáno jest. Já Ti teď mávám srdečně, leč dávno z jiných cest. Myslím že dobře bylo, a jistě bude zas. Tak tedy odpočivej, a v dobrém vzpomínej na nás. A přej si, abychom zas přišli. Díky všem zúčastněným, organizátorům, diskutérům, čtenářům i běžným návštěvníkům. Za tři dny života, i mimořádných vzruchů. Gratulace doporučeným, i nominantům, a útěchu těm, jež nedosáhli Hronova bran. Snad tedy někdy příště. Mějte se hezky. A na viděnou!

P.S. Promiň mi za zpoždění, zaviněné zaneprázdněním. Vždyť to znáš. Satisfakcí buď Ti velkorysejší rozsah!

KlariN

Svítí svatozář!

Inscenace **Svatá hlava**, plzeňského uskupení My, složeného ze zkušených divadelních matadorů Renaty Vordové a Františka Kasky, sugestivním způsobem adaptuje stejnojmennou prózu nositelky Ceny Jiřího Ortena, a jednoho z nejzajímavějších mladých hlasů v soudobé domácí literatuře, Hany Lehečkové. Monodramatická struktura velmi dobře pracuje s komplexním spektrem žánrových pravidel, a z účelně využívaného minima prostředků dokáže vytěžit hluboký emocionální zážitek. Základním stavebním kamenem je pokorný, totálně koncentrovaný protagonistův výkon, který se dobrovolně zřiká laciné city ždímajících efektů, či jiných, divácky povrchně přitažlivých triků. Hypnoticky vtahující sonda do hlubin jedné nestandardní duše má stejně blízko k divadlu poezie, jako k činohře, či magickému realismu. Literatura, ladně přetavená v divadlo slova, gesta, i grandiózní pozornosti má jen dva dílčí limity, a těmi jsou lehce přepálená stopáž a místy uvadající gradace. Přesto jde po všech stránkách o inspirativní počin – z hlediska adaptace, i neinvazivní, přesto však v jádru pevné režijní argumentace. V podstatě smekám!

(KlariN)

Stvořitel je půvabný a (s)tvoření ladné

V první části představení jsem měl pocit, že jsem svědkem a spoluaktérem (s)tvoření světa. A připomněl jsem si, že Stvořitel může být hezký a stvořování může být harmonické, muzikální, půvabné, nemusí nutně představovat nějaký divoký či násilný akt či proces. Nebo je ta násilnost převedena v ladnost. Skvělý, čistý „přednes“ herečky. Za půvabností měla v hlubších rovinách i divokost a hrubost. Nechal jsem na ní oči.

Pokračující zápletky byly hezké a rozhodně mě od nich moc neodrazovala zjevná ekologická edukativnost. Vždyť proč ne. Ale toto pokračování už nemělo sílu zážitků z toho čistého stváření. Ovšem chápu, že tvůrci chtěli i nějakou zápletku,

nejen etudu.

V inscenaci se také krásně pracuje s vodou a pískem/blátíčkem, a obecně s předměty včetně dálkově ovládaného nákladáčku. Použití vody pro růst stromů (snad i panáčku? – neviděl jsem dobře) skvěle dokresluje neuvěřitelnou sílu přírody nebo stvořitele, kterou především (podle mého vnímání) tato krátká inscenace řešila nebo zrcadlila, na kterou upozorňovala.

(Odo)

Ve vzájemné shodě: Rozhovor s Láhor soundsystem!

Jsem velice rád, že jurodivá improvizační supergrupa se po delším čase (a teď již můžeme říct, že triumfálně!) vrátila do Šrámkova Písku. Věřím, že její jedinečnost i skvostný smysl pro humor jsou znát i z našeho našeho povídání. Popatřete!

Jaká byla geneze Vaší inscenace?

Petr: Marta přišla s námětem o senátorce s potenciálním skandálem. Zbytek jsme domluvili v restauraci před premiérou.

Jiří: Marta přišla s námětem o senátorce s potenciálním skandálem. Zbytek jsme domluvili v restauraci před samotnou premiérou.

Mirvis: Marta přišla s námětem o senátorce s potenciálním skandálem. Zbytek jsme domluvili v restauraci před premiérou.

Kouzlo: geneze se ukáže dnes

Marta: S původním námětem senátorské kandidátky s problémem jsem přišla já. Po semletí Láhorem se z něj vytratil feminismus a politika, zato přibyl operní sladkobol, kdy s jedním frajerem mám dítě a druhý mě marně miluje. Asi jsme jako celek tradiční romantici.

Mění se s rostoucím věkovým průměrem uměleckého tělesa nějak vaše tematické nebo formální tendence?

Petr: Témata stárnou přímo úměrně s námi, vlastně kopírují realitu, která nás obklopuje. Naopak formálně jsme čím dál jednodušší, až primitivnější. Vývoj zpátky. Nevíme, jestli je to dobře nebo špatně.

Kouzlo: od tématu zbývajícím se problematikou třicátníků spějeme k problematice důchodců

Marta: Pochopitelně. Dokonce jsme, myslím, někdy stejné postavy, ale o patnáct let později a v jiné situaci.

Používáte během procesu tvorby moderní technologie?

Petr: Ano, kondomy.

Jiří: Ano.

Mirvis: Ano, gafu.

Kouzlo: Dopisujeme si mailem

Marta: Pouze mail. A hlavní je osobní setkání v hodinách těsně před hraním. V minulosti bylo pár návrhů na nějaké aplikace, ale vyšuměly do ztracena.

Jakým způsobem do vaší tvorby zasahují paralelní umělecké či profesní kariéry některých vašich členů?

Petr: Stejně jako s těmi tématy: vždy se tam nějak prolnou. Většinou zveličujeme nebo parodujeme části našich životů nebo možných životů v našich bublinách a diskurzu.

Kouzlo: Kolikrát nemůžou kvůli svým pochybným kšeftům na nějaké naše šťace

Marta: Mé paralelní kariéry jsou novinářka, kulturní aktivistka a punková zpěvačka. Poslední jmenovaná přispěla tričky, plakáty a fanziny do představení Diskrétní den. Jako novinářce mi naopak pomohla zkušenost z improvizačního divadla: že se nebojím být před lidmi trapná a něco poplést. Skvělá průprava pro živé vstupy na ČT24.

Posloucháte Midi Lidi? A proč?

Petr: Ano. Z pracovních i lidských důvodů.

Jiří: Ano. Z kamarádky důvodů.

Kamila: Ano. Z rodinných důvodů.

Mirvis: Výjimečně, o to raději, baví mě to... koncerty ne, nudí mě.

Kouzlo: Nikdy jsem si nedovolil neposlouchat.

Marta: Poslouchám a ještě raději tančím s kámoši a členy rodiny. Proč? Jsou dobří a navíc jsou to kámoši.

Co si v Písku rozhodně nehodláte nechat ujít?

Petr: Přátelství. Ale ve druhé řadě milujeme i rozborové semináře. A ideálně nečekané disputace s dosud neznámými divadelními intelektuály i neintelektuály.

Jiří: Příjemnou atmosféru festivalu, pivo s tvrdou pěnou u Reinerů.

Kamila: Písek samotný a lidi a nějaké to představení.

Mirvis: Sraz s kamarády na neutrální půdě.

Kouzlo: U Reinerů.

Marta: Oběd u Reinerů, procházku městem, co se kde změnilo, a snídani u řeky. A rozborový seminář, to je má nejoblíbenější součást postupových divadelních přehlídek.

Recitovali jste svým milostným cílům někdy Šrámk? A Petra Marka?

Petr: Pouze Petra Marka.

Jiří: Ne.

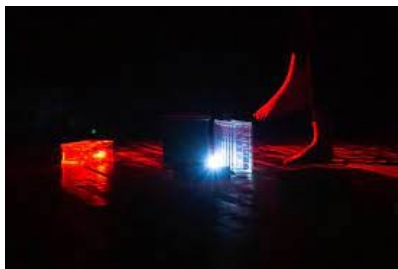
Kamila: Ženy tak nějak svým milostným cílům nerecitují, aspoň myslím.

Mirvis: Posílám některé písničky z básnické sbírky Emotýl holkám.

Kouzlo: Nikdy nerecituji.

Marta: Jezdívá jsem na recitační akci Šrámkova Sobotka a tam pozdě k ránu sborově mnohokrát. Také jsem tam jednou experimentálně spala ve spacáku u Šrámkova hrobu. Jinak umím sebejistě recitovat jen jednu krásnou báseň od Ivo Vodseďálka. Ale na tu bych sbalila jen depkaře, takže ne. Petra Marka ne. (KlariN)

Loni v Písku

Já vlastně moc nejsem na materiálové divadlo. Nějaká taková ta blátíčka... no...

Ale Yesss nebyli jen materiáloví. Za materiálem (především sklem a betonem), vedle materiálu, nad materiálem, za světly, vedle světla, před světly... byl stále fyzický člověk. Velmi fyzicky jsem vnímal zejména nehybnou slečnu, která dlouho seděla v levé části lavičky.

Moje reminiscence: asi v polovině události mi začalo připadat, že sleduji zhuštěnou a zdívalněnou, zfyzičtěnou verzi filmu Loni v Marienbadu; a že díky zhuštění je vše silnější, intenzivnější. Scénicky mi na tento film navazující na francouzský

Nový román nejvíce odkazuje právě málo se hýbající žena; typově zase muž, který byl nehybný jen chvíli, když se připojil k nehybné ženě. Svou posturou i ostrými nehybnými rysy tváře neuvěřitelně připomínal nevinně zlověstného chlapíka, kterého hrál Sacha Pitoëff.

Obdivoval jsem disciplínu herců, která nevedla (jak se při instalacích a příbuzných událostech občas stává) k vyvanutí jejich tělesné existence v prostoru, ale naopak k jejímu zintenzivnění.

Navíc krásná hudba Tomáše Mohra. (Odo)

Skvadra: Petr Klarin Klár / Petr Odo Macháček / Ema Slobodová
kontakt: 778 765 615 / 606 604 875 / KlariNKlaroch@gmail.com
facebook: sramkuvpisek / blog.sramkuvpisek.cz / instagram: piseckypsanec

V objetí příběhu

Scénická skica **Barbora: Kresby z Ještědí**, turnovského souboru Notdis, jednoznačně dokazuje, že mnozí čeští literáti 19. století ještě zdaleka nepatří do starého železa. Na základě osobní korespondence Karoliny Světlé a Jana Nerudy, a jedné ze spisovatelčiných nejkratších povídek vznikla něžná inscenace, která poeticky navazuje na tuzemskou inscenační linii, jíž v posledních dekáдах úspěšně pomáhali razit mj. Jan Antonín Pitínský či Martin Františák. Prostředí českého venkova zde tvoří symbolickou funkční paralelu k dnešku, jež je vytvářena pomocí výrazného výtvarného gesta, i jímavé, decentně ironické herecké souhry. Baladická love story, nenásilně traktovaná prostředky moderního divadla, jež bez větších problémů unese i dílčí zcizení v podobě kabaretní mužské interpretace

proslulého songu Lenky Filipové je projektem, jenž staví mosty mezi generacemi, i divadlem amatérským a profesionálním. Komunikuje napříč časem, a odvádí své předloze podobně oddanou službu jako např. Geisslers Hofcomodianten baroknímu umění. Experiment přetavený v zážitek i bezprostřední emoci. Radím neminout!

(KlariN)

Náklonnost k 19. století: Notdis

Rozhovor s Vojtěchem Franců, jedním z vůdčích členů souboru Notdis, ipolovinou hereckého obsazení inscenace Barbora: Kresby z Ještědí!

Za jakých okolností se ve vašem tvůrčím hledáčku ocitla korespondence a umělecká tvorba Karoliny Světlé, respektive Jana Nerudy?

Inscenovat Karolinu Světlou jsme chtěli již delší dobu. Přečetl jsem několik jejích povídek a knih a každá mě oslovila - nadchla mě nadčasovost témat, o kterých Světlá píše, i zcela jedinečný jazyk, jenž je dnes čtenářům téměř nesrozumitelný. Určitou roli hrál také fakt, že Podještědí je mým rodným krajem. Se souborem NOTDIS si pravidelně vybíráme náměty z 19. století, které chceme předávat modernímu divákovi - a to je kolikrát velká výzva!

Když jsme narazili na dnes již téměř neznámou povídku Nebožka Barbora, která je navíc nejkratší povídkou Karoliny Světlé, měli jsme hned jasno, že právě tam jsou ukryta témata, jež jsou pro nás důležitá a chceme si je zpracovat.

Během tvůrčího procesu jsme pak objevili překvapivou paralelu mezi osobním životem autorky a povídkou... Stejně jako jejím protagonistům i Karolině Světlé nebylo umožněno žít po boku milovaného Jana Nerudy...

Jaké jsou podle Vás paralely života v časech Národního obrození a dnes?

Myslím, že národní obrození je jedno velké kolektivní hledání vlastní identity. Je to období vzdoru a hledání sebevědomí. Když jsme zkoušeli Barboru, bylo právě "sebevědomí" jedním z témat, která nás zajímala.

Bylo by asi pošetilé pojmenovávat podobnosti celé naší generace se životem v 19. století, ovšem alespoň pro mě je právě ono "hledání" dost zjevnou paralelou.

Stejně jako národní buditelé hledali sebe sama a svoje místo v Evropě i svém formujícím se národě, myslím, že i pro nás ve 21. století může být jakési "sebe nalezení" či "sebe přijetí" dost podstatné.

Jak se rodila výtvarná stránka vašeho projektu?

Scénografie se rodila během zkoušení. Hledali jsme něco, co by absolutně kontrastovalo popisnosti díla Karoliny Světlé a zároveň to nešlo proti smyslu povídky.

Jednoduché, drobné se polystyrenové bloky nahrazují přemíru slov a plachta vyznačuje "bezpečný" prostor, kde mohou postavy existovat bez ohledu na okolí.

Jednoduché teplákovky, jsou do jisté míry náhradou za lidové kroje.

Jak hodnotíte atmosféru na DAMU, potažmo své dosavadní studium?

Jsme teprve v prvéku, takže bych s hodnocením ještě chvíli počkal.

Oba studujeme herectví na katedře činoherního divadla a jsme moc rádi, že jsme byli přijati právě do ročníku Milana Schejbala.

Jaká jsou základní umělecká východiska vašeho souboru?

Přátelství, improvizace, 19. století a autorská hudba.

Co očekáváte od své reprezentace na Šrámkově Písku?

Účastnit se Šrámkova Písku je pro nás velká čest! Jsme tu poprvé a jsme moc zvědaví, co nás čeká.

Těšíme se na zpětnou vazbu i na setkání s podobně naladěnými lidmi. Děkujeme za zajímavé dotazy a těšíme se zase někdy na viděnou!

(KlariN)

Opakování jest matkou moudrosti:

Porota zdůraznila, že nejde o to, kdo byl nejhorší či nejlepší, jde čistě jen o to, kdo bude nominován či doporučen na Jiráskův Hronov. Porota uvažuje například také o tom, jakou zprávu o experimentálním divadle vyšleme do mezidruhové přehlídky.

A kdo se tedy dočká náruče hronovských ovací?

nominace:

Láhor/Soundsystem: Před sebou utečeš

Yesss: Zá rubni

doporučení:

Mámení: Experiment psi

Je to tajný: Jeden

My: Svatá hlava

Triarius: Ahoj můj Miláčku

Zde je Magorovo:

— — —

Napřeskáčku melu pantem
jsa ve všem jen diletantem
noční pak mám z toho můru
jak mne uvítá můj guru